

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku, wydanym w sprawie sygn. akt XIII GC 3026/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od J. W. na rzecz D. O. kwotę 5.435,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.642,77 zł od dnia 3 marca 2018 roku do dnia zapłaty i od kwoty 1.792,30 zł od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2.) i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.567 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana J. W. zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającą o kosztach procesu.

Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. nieważność postępowania wobec pozbawienia strony pozwanej możliwości obrony jej praw – art. 379 pkt 5 k.p.c.;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy, to jest:
  - a. art. 233 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wobec zaniechania dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń strony pozwanej na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a oparcie się wyłącznie na niespójnych twierdzeniach strony powodowej;
  - b. art. 217 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanej, w sytuacji gdy wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, to jest niewykonania umowy przez powoda, z którego to dowodu jednoznacznie wynikałoby, że powodowi nie należy się dochodzona kwota;
  - c. art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie wobec uwzględnienia powództwa w całości w sytuacji, gdy powód nie udowodnił po myśli powołanych przepisów swojego roszczenia co do zasady jak i co do wysokości.

Powołując się na te zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za obydwie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

(apelacja – k. 174-176)

W uzupełnieniu apelacji pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 379 pkt 5 k.p.c., poprzez pozbawienie pozwanej możliwości obrony swych praw przy pomocy ustanowionego pełnomocnika z urzędu i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

(apelacja pełnomocnika pozwanej – k. 227-228)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do najdalej idącego zarzutu naruszenia przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

W orzecznictwie wiąże się pozbawienie strony możliwości obrony swych praw z sytuacją, w której z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutków tego uchybienia nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji (np. wyrok SN z dnia 10.05.1974 r., II CR 155/74, OSPiKA 1975, Nr 3, poz. 66; postanowienie SN z dnia 28.10.1997 r., I CKN 283/97, OSNC 1998, Nr 4, poz. 64). Będą to zatem takie wypadki jak np. niedoręczenie zawiadomienia stronie o terminie rozprawy, po której nastąpiło zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku, nieustanowienie kuratora dla strony nieobecnej, niedoręczenie zawiadomienia o terminie rozprawy, po której nastąpiło wydanie wyroku pełnomocnikowi strony, chyba że na rozprawie strona oświadczy, że zgadza się na przeprowadzenie rozprawy, przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność strony pomimo uzasadnionego wniosku o odroczenie rozprawy.

W przedmiotowej sprawie skarżąca powołuje się na pozbawienie jej możliwości obrony wobec przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność mimo uzasadnionego wniosku o odroczenie rozprawy z uwagi na niemożność dotarcia do sądu spowodowaną uszkodzeniem środka transportu. Z kolei pełnomocnik skarżącej wskazuje na pozbawienie strony możliwości rozpoznania sprawy z udziałem wyznaczonego pełnomocnika z urzędu.

Nie budzi wątpliwości, że zarówno pozwana jak i jej pełnomocnik wyznaczony z urzędu zostali powiadomieni o terminie rozprawy w dniu 29 kwietnia 2019 roku, po przeprowadzeniu której nastąpiło wydanie wyroku w terminie publikacyjnym. Pozwana otrzymała wezwanie do stawienia osobistego na termin tej rozprawy (potwierdzenie odbioru k. 154), natomiast jej pełnomocnik wraz z informacją z Okręgowej Izby Radców Prawnych w Ł. o wyznaczeniu jako pełnomocnik z urzędu otrzymał pismo sądu z dnia 21.03.2019r., w którym wskazano termin kolejnej rozprawy (pismo 148, informacja o wyznaczeniu pełnomocnika k. 150). Pozwana stawiała się na termin rozprawy i została przesłuchana w charakterze strony, o czym świadczą zapisy elektronicznego protokołu rozprawy i odpowiadającego mu pisemnego protokołu skróconego (protokół k. 239, protokół skrócony k. 155-156). Pełnomocnik pozwanej nie stawiał się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swojego niestawienia, ani nie wnosił o odroczenie rozprawy. Po przeprowadzeniu rozprawy - w tym przesłuchaniu pozwanej w trybie art. 299 k.p.c. - przewodniczący zamknął rozprawę, a sąd odroczył ogłoszenie wyroku do dnia 13 maja 2019 roku, ze wskazaniem godziny ogłoszenia oraz sali rozpraw, w której nastąpi publikacja. Rzeczywiście pozwana złożyła telefonicznie wniosek o odroczenie rozprawy w dniu 13 maja 2019 roku z uwagi na awarię środka transportu (notatka urzędowa k. 157), jednakże wskazać trzeba, iż wniosek ten w istocie nie dotyczył terminu rozprawy, a jedynie terminu ogłoszenia wyroku. Niestawienie strony na terminie ogłoszenia wyroku nie ma żadnego wpływu na tę czynność. Na terminie publikacji sąd nie przeprowadza już żadnych czynności, a jedynie ogłasza wyrok. Dlatego też nieuwzględnienie wniosku o odroczenie terminu takiego posiedzenia nie ma żadnego znaczenia dla praw strony procesu. Z tych względów zarzut pozwanej pozbawienia jej możliwości obrony pozostaje całkowicie chybiony.

Nie sposób również zgodzić się z pełnomocnikiem pozwanej co do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw z udziałem wyznaczonego pełnomocnika. Pełnomocnik pozwanej powiadomiony został o terminie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku, nie stawiał się na ten termin wyłącznie z sobie znanych przyczyn. Skoro – jak wskazano w uzasadnieniu apelacji – pełnomocnik przed dniem 26.04.2019r. dokonał przeglądu akt sprawy, to – niezależnie od daty i treści informacji otrzymanej z OIRP – wiedział, że na dzień 29 kwietnia 2019 roku wyznaczony został termin rozprawy, a mimo to nie stawiał się na tę rozprawę. Niestawienie pełnomocnika – niezależnie od sposobu jego ustanowienia (przez stronę, czy z urzędu) – na termin rozprawy bez usprawiedliwienia obciąża wyłącznie stronę. Przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność pełnomocnika, który nie stawiał się na nią bez usprawiedliwienia, nie powoduje zatem nieważności postępowania.

Sąd Okręgowy za niezasadny uznaje również wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadzający się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Ustalenia te dokonane zostały w oparciu o dowody przeprowadzone w pierwszej instancji, których ocena dokonana została bez przekroczenia ram swobodnej oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, iż skuteczne zakwestionowanie tej swobody wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Bezspornym jest zatem, że skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. uzależniona jest od wykazania, iż sąd ten uchybił określonym zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie konkretnych dowodów, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym samym, niewystarczające jest przekonanie pozwanej o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów w sprawie i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V KKN 17/00, OSNC Nr 10 z 2000 r. poz. 189 i wyrok z dnia 6 listopada 1998 r., III KKN 4/98).

Prawidłowe postawienie zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c. wymagało zatem od apelującej wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym upatruje wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez apelującą. Jeśli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak również SN w wyroku z dn. 27.09.2002r, II KKN 817/00, Opubl: Legalis).

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwana w treści swojej apelacji nie wykazała zaistnienia żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego. Twierdzenia apelującej o oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie strony pozwanej pozostają całkowicie niezrozumiałe, skoro Sąd Rejonowy dopuścił dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej i pozwana na terminie rozprawy w dniu 29 kwietnia 2019 roku złożyła zeznania. Stąd w sposób oczywisty chybiony jest zarzut naruszenia przepisów 217 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c.

Apelacja pozwanej w zakresie powołanego zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów sprowadza się wyłącznie do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji z odwołaniem się do własnej, odmiennej od sądu, oceny zasadności zgłoszonego żądania. W istocie pozwana nie podważa nawet ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że powództwo nie zostało udowodnione co do zasady, jak i co do wysokości.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonał analizy całości materiału dowodowego sprawy, w tym również zeznań skarżącej i wywiódł z tego prawidłowy wniosek co do zasadności ocenianego roszczenia. Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w tym zakresie jest poprawna logicznie oraz znajduje oparcie w zasadach doświadczenia życiowego.

W konsekwencji podkreślić należy, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie przekracza ram zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała ani pogwałcenia zasad logicznego rozumowania i właściwego kojarzenia faktów w ocenie dowodów dokonanej przez tenże sąd, ani też sprzeczności tego rozumowania z zasadami doświadczenia życiowego.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem naruszenia przepisów art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. Zarzut naruszenia przepisu art. 6 k.c. uzasadniony byłby wówczas, gdyby sąd – wbrew rozkładowi ciężaru dowodów – nałożył na stronę obowiązek wykazywania faktów, który strony nie obciąża. W niniejszej sprawie z sytuacją taką nie mamy do czynienia. Z kolei przepis art. 232 k.p.c. co do zasady adresowany jest do stron, wskazując na ciężący na nich obowiązek dowodzenia i sąd mógłby uchybić temu przepisowi tylko nieprzeprowadzając z urzędu dowodu, którego przeprowadzenie nasuwa się w sposób oczywisty, co w sprawie także nie miało miejsca.

Sąd Okręgowy nie znajduje wreszcie uchybień w ocenie materialnoprawnej roszczenia zgłoszonego przez powoda. Podkreślić przy tym należy, iż wobec nieskuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego następuje w oparciu o stan faktyczny, przyjęty jako podstawa rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej subsumcji prawnej ustalonych faktów i zasadnie przyjął, że za dostarczony towar powodowi należy się umówione wynagrodzenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację J. W. jako nieuzasadnioną.

Jolanta Jachowicz